

under Verdensbankdemonstrationerne i 1970. Jeg var ikke ungomunist, for jeg har altid været kritisk over for de stalinistiske regimer i Østeuropa og Kina og Nordkorea, men det er fuldstændig korrekt, at jeg var absolut forrest i demonstrationerne.

Derimod kan jeg ikke kvittere på samme måde over for hr. Kim Behnke i forhold til spørgsmålet om markedets velsignelser. Det er rigtigt, at man kan sige, at åbningen af den internationale handel osv. måske i nogle lande betyder, at landene forbedrer deres økonomi, men det betyder samtidig, at uligheden i de enkelte samfund øges gennem strukturtilpasningsprogrammer og andre ting.

Her har jeg det i modsætning til hr. Kim Behnke sådan, at det for mig ikke er et selvstændigt spørgsmål om, hvorvidt en økonomi er lidt større eller lidt mindre, men om der i det enkelte land er en rimelig fordeling af den værdi, man har i landet. Her kan vi bare konstatere, at de programmer, som Verdensbanken har været med til at stille op, går imod en sådan rimelig fordeling.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Vi lever heldigvis i en tid, hvor der sker så mange omvæltninger, at vi har mulighed for at lave sammenligninger. Et af de steder på jorden, hvor flest millioner mennesker er gået fra absolut fattigdom til at vokse sig til en tilværelse som middelklasse, er i det fjernøstlige område. Det er i Singapore og Malaysia og hele det område derovre, hvor mange af vores videobåndoptagere og farvefjernsyn fremstilles i disse år. Derovre har man oplevet en velstandsstigning, som intet sted på jorden er oplevet på så kort tid.

Det er på grund af kapitalisme og på grund af, at åbning af markeder og liberalisering virker, at disse mennesker har fået mulighed for at fremstille den videobåndoptager eller det fjernsyn, som hr. Søren Søndergaard har stående derhjemme.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hr. Behnke glemmer præcis den ulighed, der eksisterer i disse samfund. Uden at jeg på nogen punkter skal rose Kina, for deres bureaukratiske centralistiske planøkonomi er absolut ikke værd at rose, kan man konstatere, at de tiltag, som de har gjort i forhold til en åbning af

markedet, netop også har øget modsætningerne i Kina, øget forskellen mellem rig og fattig. Det er her, vi foreslår en tredje vej mellem en centralistisk planøkonomi og så det totalt åbne marked, som ikke betyder en øgning af fattigdommen.

Når vi nu er ved eksemplerne, synes jeg lige, at hr. Kim Behnke skal forholde sig til et meget konkret eksempel: Hvordan gik det i det land, der hed Rwanda, da de blev stillet over for Verdensbankens krav? Det synes jeg er et meget interessant spørgsmål. Hvad skete der i Rwanda eller for den sags skyld i Somalia, da de blev stillet over for Verdensbankens krav? Var det velstanden, der steg? Næh, resultatet i Rwanda var et af verdenshistoriens største folkemord i øvrigt finansieret af penge, der var kommet ind via Verdensbanken. Jeg er ked af det, men der er rigeligt med kritik til fortsat at demonstrere over for Verdensbanken.

Arne Melchior (CD):

Den konservative ordfører, fru Agnete Laustsen, sagde, at hun anerkender ulandsbistand som en del af dansk udenrigspolitik. Det kan jeg tilslutte mig.

I CD går vi et skridt videre. Vi siger, at ulandsbistanden er en del af vores sikkerhedspolitik. Denne ulandsbistand må meget gerne indeholde en god portion næstekærlighed, men den indeholder de facto også en lige så stor portion egenkærlighed. Det lyder som et paradoks, men sådan noget er verden jo fuld af, og det er værd at understrege, at egoisme og altruisme i mange flere tilfælde, end folk antager, og i mange lykkelige tilfælde godt kan gå op i en højere enhed.

Det er klart, at det, at der er social tryghed flest mulige steder i den alt for store del af verden, der er befolket med fattige mennesker, er godt for dem. Men det er så sandelig også godt for os, for giverne. Vi giver dermed også til os selv. Dels har vort erhvervsliv direkte nytte af dele af leverancerne, dels er det vigtigt for vort erhvervsliv og vore arbejdspladser og for vor økonomiske fremgang, at der er så lidt krig og uro og revolter i verden som muligt og så meget sikkerhed og så meget tryghed som muligt.

Så kan jeg også erklære mig enig med fru Laustsen i, at pengene selvfølgelig skal bruges optimalt. Det er da klart. Det gælder jo enhver krone, der gives ud. Men der vil være en fejlprocent overalt, hvor mennesker virker, og jo